

Bayer Zsolt: Ismét...

2010 április 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szekf? Gyula emlékezik meg nagyszer?, Valahol utat vesztettünk cím? tanulmányában a száz évvel ?el?tte fellép? reformerekr?: Eötvös Józsefr?, Csengery Antalról, Szalay Lászlóról, Trefort Ágostról, Lukács Móricról, no és persze Kemény Zsigmondról.

Annak ellenére idézem fel most ezt a tanulmányt, hogy tisztában vagyok vele: ma többségben vannak azok, akik fent nevezett urakról, de még Szekf? Gyuláról sem hallottak soha semmit, egész életükben.

Az írástudó azonban nem csüggedhet, illetve ha mégis, akkor csak titokban. Dolga pedig az, hogy megmutassa: mindig van lehet?ség, mindig van választás, mindig van kiút. S megmutassa azt is, nincs új a nap alatt. Hanem mindig és mindig csak ismétetek vannak. Jó és rossz ismétetek. Amelyek között el kell igazodnunk valahogyan...

Végromlás, történelmi b?n

Szekf? hosszasan foglalkozik Lukács Móric munkásságával – ezt írva egyebek mellett: „A jelent és a jövőt igen sötéten látja. A polgári társaság jelen szerkezetét veszély fenyegeti, nagyobb, mint azt valaha érte – állapítja meg. A társadalom gyökereit kikezd? baj: a vagyonnak, az élet javainak aránytalan felosztása. Igaz, aránytalanság mindig volt, de nem érezték olyan mértékben, s nem mutatkozott oly veszélyes, fenyeget? alakban, mint éppen most. A középkorban a h?béri rendszer alapja, az úr és jobbágy közötti viszony er?szakosabb, durvább, zsarnokibb színt viselt ugyan, egyes esetek borzasztóbb tapodását mutatták az emberi méltóságnak, de a nép lélelme legalább biztosítva volt, s nem kellett naponta rettegéssel szembenéznie a reávigyorgó éhhalállal. Újabbán a dolgok állása megváltozott. Igaz, a h?béri járom már kevés országban nyomja a nép nyakát, s nincs emberi hatalom, mely széttörését meggátolná. A régi baj azonban új alakot öltött. Földrészünk legcivilizáltabb országaiban (...) a nép nem nyög már a h?béri kényúr vaspálcája alatt, mégis reggelt?l kés? estig dolgozik, nem magának, hanem másnak, mert véres verítékjének gyümölcse a gazdag t?kepezészeknek kincseit szaporítja, és abból számára alig jut annyi, hogy örömtelen életét nyomorúan tengesse. S ha panaszkodnék boldogtalan sorsa miatt, s munkája után a nyereségb?l arányosabb részt követelne, még azt a munkát is elvesztené, mely családját nyomorúan bár, de mégis táplálja. A várurak és földbirtokosok önkényét ekképpen a gyárurak és t?kepezészek korlátlan uralkodása váltotta fel, a nép szenvedései nem enyhültek, a rabszolgaságnak csak a formája változott: most nem ember embernek, de osztály osztálynak ura, zsarnoka, s e viszonyt még kínosabbá, veszélyesebbé teszi

az emberi méltóság és egyenlőség érzete, mely már ébredni kezd a szenvedésre és nélkülözésre kárhozott néposztályban is.”

Íme hát, az első ismét. Mert ugye senki nem merné azt állítani, hogy e sorok nem állnák meg helyüket akkor, ha most írta volna le őket valaki... S Székfi így folytatja: „A baj pedig rémítő progresszióban halad – ez a magyar nemesúr tisztában volt a tőke koncentrációjának jelenségével is: a hatalom mind kevesebb kezekbe gyűl, a nagyobb tőke felfalja a kisebbeket, a pénzarisztokraták növekvő hatalmával a kisebb tőkésékek is a végelszegényedés örvényébe sodortatnak, a máról holnapra élő proletárok serege pedig napról napra növekszik. Ez a folyamat benne is felkelti hasonlóan Széchenyi egy víziójához, a katasztrófa rettenetét: Ki ne szomorkodnék el, midőn a jelenbe és a közelebbi jövőbe tekintve, annyi nyomort és szenvedést, oly kiáltó ellentéteket lát, és ki nem borzadna el, midőn rágondol, hogy ily kebellázító viszonyokból idővel, habár csak egy távoli jövőben is, mely irtózatot katasztrófák következhetnek, katasztrófák, melyek a polgári társaság szerkezetének alapjait: a tulajdon szentségét, a családi élet oltárát, a civilizáció, a tudomány, a művészet legnemesebb gyümölcsit pusztítással és végromlással fenyegetik.”

Nos, igen.

Amit a szocialisták és a szabad demokraták tettek, az a végromlás, a katasztrófa irányába tett legnagyobb lépés volt.

Ez az a történelmi bűnök.

Hogy mélyen és gyalázatosan feleltelen, cinikus, embertelen és bűnös országglásukkal a „végromlás” irányába vitték a „polgári társaságot” – vagyis: a polgári társadalmat. S a végromlás első jeleként már meg is jelent a „polgári társaság” kebelén belül az az erő, amelyik szintúgy csak egy ismét.

A mindent és mindenkit gyűlölköző jakobinus hevület, kéréltelhetlen és mámorítóan ostoba társasága.

Hogy világos legyen, miről, kiktől van szó: egyik névtelen talpasuk, az egyik közöttünk élő szerencsétlen „radikális” lapunk internetes kiadásának fórumába azt jegyezte be, hogy közeleg Mad Max kora, nincsen már semmi értelme a törvényeknek, a jognak, élet-halál harcra kell készülni, élet-halál harcra vízért, földért, levegőért, élelemért, sőt, az új generáció van csak tisztában ezzel, és ő, az új generáció fogja ezt a harcot megvívni.

Rémes ez és iszonytató, de: ez is csak egy ismét. Az állandó körforgásban lévő történelem egyik fintora, grimasza, halálugrása.

Ám a magyar társadalom a választások első fordulójában rendkívül bölcsnek mutatkozott. Soha nem látott felhatalmazást adott az egyetlen politikai erőnek, amely meg akarja és képes is megvédeni a „polgári társaságot”.

Vissza az isteni rendbe

És most, az előttünk álló második fordulóban be kell fejeznünk a nagy művet.

Mivel irtózatot a feladat, hát az e feladathoz illő kétharmaddal kell munkába küldenünk az új kormányt. S jó, ha tudjuk, ebből a kétharmadból következhet a maga természetességében az a bizonyos, oly sokat emlegetett háromharmad is. Hogy egy nemzet lehessünk végre, túl a huszadik század minden borzalmán és emberkísérletein, amelyeknek egyformán voltunk olykor okozói s legtöbbször szenvedő alanyai.

Egy nemzetté kell válnunk végre, rossz és ostoba kompromisszumok, felesleges, még ostobább és megalázó viták és a cselekvést gúzsba kötő okoskodások nélkül.

Igen, csak a „polgári társaság” hívei képesek arra, hogy megszüntessék az „osztály osztálynak zsarnoka” állapotot, s visszatereljék az életet a maga természetes rendjébe. Az ateistáknak is mondom: az isteni rendbe, amely sokkal többet jelent holmi transzcendenciánál.

Mert egyszeren az örök érvényűt jelenti...

Még egyszer mondom, drága barátaim: volt négy év ebben a hazában, amikor elkezdett mőködni az ország, s amikor jó volt magyarnak lenni. S ezt azok is tudták, azok is érezték, akik akkor ellenünk fenekedtek. Nem is volt

más lehetőségük a hatalom visszaszerzésére, mint a legocsmányabb emberi gyarlóság, az irigység felkorbácsolása.

S akkor, azzal el is indították a hazát, a „polgári társaságot” a végromlás felé.

Mondtam már az első forduló előtt is, és most már állíthatom: minden és mindenki a helyére került. Helyükre kerültek a Csák Máték, s helyükre a jakobinusok.

A hagyományos álmoknak vége, a bölcs ország arra szavazott, hogy folytatódjon az a négy év, amikor jó volt magyarnak lenni. S azt a négy évet egyfős parlamenti többséggel tudtuk megteremteni. Hát akkor most legyetek kíváncsiak, mire megyünk kétharmaddal...

Hit, erő, felhatalmazás

Végül idézzük fel ismét Nagy László halála előtti utolsó interjúját.

Arra a kérdésre, hogy mit üzen azoknak, akik majd húsz vagy száz év múlva nézik őt, így válaszolt: „Ha lesz még emberi arcuk, csókolom őket. Üzenem nekik, hogy csak ennyit tudtam tenni értük.”

Harminckét esztendő telt el a költő halála óta.

S olykor felsejlik már az álarc mögött a nem emberi arcunk. Azok arca, akik fenekednek a „polgári társaságra”.

A „polgári társaságot” akaróknak és védőknek van még emberi arcuk. Gyertek, adjátok meg a legnagyobb felhatalmazást, adjátok erőt az iszonyatos munkához, adjátok hitet, és gyertek velünk.

Mindannyian. Nélkületek úgysem sikerülhet.

Április 25-én ismét csak a Fidesz. Ismét!
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló